

Hans øye hviler på spurven

David Wilkerson August 21, 2006

Hele verden skjelder over de utbrudd av terror og ulykke som akkurat nå skjer over hele jorden. Hver dag får vi høre om en ny katastrofe. Noen observatører sier at vi ser begynnelsen til 3. verdenskrig.

Først sprengte terrorister tog i Spania, og så døde masser i togeksplosjoner i India. I Pakistan ødela et katastrofejordkjelv hele byer og etterlot tusener hjemløse, sultne og sårede. Mengder i det fjerne Østen lider fremdeles av ettervirkningene av tsunamien.

Så kom ødeleggende katastrofer i Amerika. Først slo orkaner av rekordstor styrke mot Florida - og så rammet Katrina. Amerika sto og så på mens et av dens større byområder nesten ble ødelagt sammen med andre viktige samfunn langs Gulfkysten. I de siste ukene har massive skogbranner feiet gjennom Sør- og Vest-Statene, og tusener av mål står i brann i Texas, Oklahoma og California.

Aldri i vår historie har det vært så mange store branner og ville orkaner. Men økningen skjer ikke bare på disse områdene. Jorden opplever rekordartet hete over hele verden, som forårsaker massive oversvømmelser, kraftige regnskyll og orkaner.

Verdens skjelder når den ser på at en gal diktator i Nord-Korea skyter opp raketter

Kim Jong Il har det travelt med å produsere minst syv atombomber mens han tillater sin lidende, undertrykte nasjon å sulte til døde. Verdens ledere ser ut til å være maktesløse til å stoppe denne gale mannens trussel mot andre nasjoner.

Imens sitter en annen gal, djevlebesatt diktator ved makten i Iran, enda en nasjon som skynder seg for å produsere atombomber. Denne diktatoren og hans maktsyke mullaher skryter av de vil ødelegge Israel ved å blåse hele nasjonen inn i glemselen. I mellomtiden uttaler de trusler mot resten av verden om ikke å gripe inn i deres atomplaner, og advarer om at de vil stenge oljetilførselen til enhver som prøver seg.

Og nylig har vi de skremmende nyhetene om at Israel har slått tilbake mot Gaza og Libanon. Konflikten der sprer seg hurtig, raketter faller på begge sider og dreper sivile i dusinvis. Hele verden holder pusten mens den ser nyhetene, og frykter en storskala krig i Midtøsten.

Israels ledere har gjort det klart at de ikke vil tolerere en atomtrussel fra Iran. Deres eneste håp kan være å bombe alle iranske atomreaktorer. Verdens makter vil diktere en våpenhvile i regionen, men den vil bli kortvarig, lik enhver annen konflikt i Israels historie siden 1948. Det ser ut til at en stor krig i Midtøsten er uunngåelig.

Alle disse fryktelige ulykkene bryter ut på alle kanter - kriger, terrorisme, naturkatastrofer - men det finnes enda en ond trussel mot menneskeheten. Vitenskapsfolk over hele verden sitter på nåler mens de overvåker fugleinfluensaen. De advarer om at dersom denne dødelige varianten muterer over på mennesker, så kan den forårsake en verdensvid epidemi. (I skrivende stund er allerede femten mennesker døde.) Ekspertene antyder at en slik mutasjon kan utslette en femtedel av verdens befolkning. Mer enn en milliard mennesker kan dø. I den sekulære verden ser det ut som om ingen har kontroll

Ikke-troende mennesker er overbeviste om at det ikke finnes noen løsning, at alt kommer ut av kontroll fordi det ikke finnes noen "overordnet regjering." Men Guds folk vet noe annet. Vi vet at det finnes ingen grunn til å frykte, fordi Bibelen minner oss om og om igjen på at Herren har alt under kontroll. Ingenting skjer i verden uten at han vet om det og styrer det.

Salmisten skriver: "For kongeveldet hører Herren til, han rår over folkeslagene." (Sal 22,29).

Likeledes erklærer profeten Jesaja til verden: "Folkeslag, kom hit og hør, og lytt, dere folkestammer! Jorden og alt som fyller den, skal høre, verden og alt som lever der!" (Jes 34,1). Han sier: "Lytt nasjoner, og gi meg deres øre. Jeg ønsker å si dere noe viktig om verdens Skaper."

Jesaja bekrefter at når Guds vrede blir vekket mot nasjonene og deres hærer, så er det Herren selv som overgir dem til å bli slaktet ned. "Se, folkene er som en dråpe i et spann, som støvgrann på vektskål er de å regne ... For Herren er alle folk som ingen ting, de gjelder ikke det grann for ham. Herren troner over jordens krets, og de som bor der, er som gresshopper ... "Hvem vil dere ligne meg med, hvem er jeg lik?" sier Den Hellige." (Jes 40,15 ,17, 22 ,25).

Jesaja taler så til Guds folk, som er nedslått og opprørt over verdensbegivenhetene. Han råder dem: "Løft blikket, mot den praktfulle himmelen. Se de myriader av stjerner som er satt der. Deres Gud skapte dem alle og ga dem alle navn. Er ikke dere mer dyrebar for ham en de er? Så frykt ikke."

Vi skal vite at det finnes et kart i himmelen, en plan som vår Far har risset opp for historiens gang, da han kjenner enden fra starten av. Når hans plan blir virkeliggjort, spesielt i uhellssvangre tider som dette, da tror jeg vi bør stille oss selv dette spørsmålet: "Hvor hviler Herrens øye oppe i alt dette?" Herrens øyne er ikke opptatt av verdens liksom-gud diktatorer eller deres trusler.

Skriften forsikrer oss om at disse ville menneskes bomber, hærer og makter regnes som intet for Herren. Han ler av dem som av støvgrann, og snart vil han blåse dem bort. Se bare Jesaja 40,23-24: "Han lar fyrster gå til grunne og utsletter herskere på jorden. Knappt er de plantet, knapt er de sådd, knapt har de slått rot i jorden, så blåser han på dem, så de visner, og stormen virvler dem bort som halmstrå."

Jesaja forteller oss at "Ikke før er disse 'frøene' sådd og har slått rot i jorden før Gud blåser dem bort og de visner. De onde herskerne på jorden blir fanget i hans virvelvind og blåst bort som agner. Han gjør dem til ingenting."

I min egen levetid har jeg sett slike tyranner bli "blåst bort" som agner. Jeg husker at jeg som barn satt ved siden av min far i bilen da musikken på radioen ble avbrutt av en sjokkerende nyhetsrapport. "Pearl Harbor har nettopp blitt bombet av japanerne. Mesteparten av marineflåten er ødelagt og hundreder er drept."

Min far tenkte: "Dette er det. Dette er enden som vi har profetert." Hele det amerikanske livet forandret seg, selv i vår lille by i Pennsylvania. Stadige mørklegginger og sirener ble en naturlig del av våre liv. Det var en forferdelig tid, mens krigen spredte seg over hele verden.

Like etterpå var det Fjerne Østen i flammer over hele Stillehavet og dets øyer. Hundretusener av soldater skulle dø i grusomme slag og i fangeleire. I mellomtiden herjet en gal, demonbesatt diktator ved navn Hitler nasjonene på den andre siden av jorden. Han så ut til å være ustoppelig der han invaderte og tok over landene i Europa. Da hans naziregime slapp bomber over mektige Storbritannia, sto verden og så på i skrekk. Og i sin demoniske galskap beordret han at de europeiske jødene skulle samles inn og fengsles, og så gasset han dem i milliontall.

I Russland hadde en annen forrykt diktator systematisk begynt å drepe millioner av sine egne landsmenn. Stalin var en sadistisk galning, og kommunismen ble en mektig makt under hans jernhånd.

Så kom dagen med de frykteligste nyheter som noensinne var hørt i menneskeheten: en atombombe var sluppet. Mye av de japanske byene Hiroshima og Nagasaki fordampet på et øyeblikk mens atombombene utslettet tusener. Menneskene visste da at noe aldeles fryktelig hadde blitt sluppet løs over verden.

Like etterpå sto den japanske diktatoren Hirohito om bord på et skip - med hodet bøyd i vanære - og undertegnet overgivelsesdokumentene. I Europa begikk Hitler selvmord i en underjordisk bunkers mens allierte soldater strømmet inn over Europa. Da levningene etter ham ble funnet var det ingenting annet enn aske igjen. I Russland led også Stalin en fryktlig død.

I dag ser verden at en annen demonledet diktator, Saddam Hussein blir blåst bort som agner for vinden. Den mannen som en dag terroriserte sine egne landsmenn og truet hele den arabiske regionen sitter nå og venter på sin dom. Han kan stå overfor døden i løpet av kort tid.

Hvordan skal vi se på disse tyrannene, disse ondskapsfulle lederne som skaper panikk på jorden?

Til syvende og sist ser vi dem gjennom Skriftens briller, og hvor sanne er ikke disse ordene: "Herren blåser på dem, så de visner, og stormen virvler dem bort som halmstrå."

Jesus forteller oss også hva vi skal gjøre når vi ser omveltninger i verden:

"Det skal vise seg tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene bli grepet av angst og fortvilelse når hav og brenning bruser. Mennesker skal forgå av redsel og gru for det som kommer over jorden. For himmelrommets krefter skal rokkes. Da skal de se Menneskesønnen komme i skyen med stor makt og herlighet. Men når dette begynner å skje, da rett dere opp og løft hodet, for da er deres forløsning nær." (Luk 21,25-28)

Legg merke til at Kristus sier: "Når dere ser disse ting skje, da se opp, løft hodene." Dette antyder at ting kommer til å bli verre og mer intenst. Derfor er tiden nå inne til å innstille våre hjerter - å holde oss nær til Herren - og bli grunnfestet i håpet vi finner i ham. Vi skal forankre vår tro i hans Ord, og vokse i solid, urokkelig tro.

Hva er det for slags tro vi skal stå på? Det er at djevelen ikke kan skade oss. De mest kaotiske nyheter kan ikke skade oss. Alle demonstyrte diktatorer kommer til å bli blåst bort som agner, og vi kommer til å se Kristus komme i sin herlighet. Det er dette som gjør at vi i onde tider kan si: "Om jeg lever eller dør, tilhører jeg Herren. Han er suveren hersker over alt som skjer."

Hvor er Herrens blick festet midt i denne tid hvor alt i verden "blir rystet."

Hva er det Herren er opptatt av i alt dette? Er det på begivenhetene i Midtøsten? Nei. Bibelen forteller oss at Guds blick er rettet inn på hans barn: "Men Herrens øye hviler på dem som frykter ham og venter på hans miskunn." (Sal 33,18).

Vår Herre kjenner alle skapningers bevegelser på jorden. Og allikevel er hans blick primært fokusert på hans barns velbefinnende. Han retter sitt blick inn mot smertene og behovene til hvert lem på hans åndelige legeme. Sagt enkelt, så er han opptatt av alt som måtte skade oss.

For å vise til dette, sa Jesus: "Vær ikke redde for dem som dreper legemet, men ikke kan drepe sjelen. Frykt heller ham som kan ødelegge både sjel og legeme i helvete." (Matt 10,28). Selv midt oppe i de største verdenskrigene er ikke Guds fokus primært på tyrannene i verden. Han er opptatt av hver eneste omstendighet, hver lille detalj av sine barns liv.

Kristus sier i det påfølgende verset: "Selges ikke to spurver for en skilling? Men uten ham som er Far for dere, faller ikke én av dem til jorden." (Matt 10,29). På Jesu tid var spurver mat for de fattige og de ble solgt to for en skilling (øre). På gatene kunne man se fuglefangere bære kurver fulle av snarefangede spurver. Allikevel sier Jesus: "Ikke én av disse små skapningene faller til jorden uten at deres Far vet om det."

I følge bibelkommentator William Barclay så antyder Jesu' ord "falle" i dette verset mer enn selve fuglens død. På arameisk betyr det å "lande på jorden." Med andre ord så antyder "falle" i dette verset hver eneste bittelille flytur en liten fugl gjør.

Kristus forteller oss derfor i hovedsak: "Deres Fars øyne er på spurven, ikke bare når den dør, men selv når den lander på jorden. Når en spurv lærer å fly faller den fra redet og begynner små hoppende flyturer langs marken. Og Gud ser alt strevet den har. Han er opptatt av hver detalj av dens liv."

Så legger Jesus til: "Frykt derfor ikke! Dere er mer verd enn mange spurver." (Matt 10,30). Ja han sier virkelig: "... hvert hår dere har på hodet, er telt." (10,31). Enkelt sagt, så har Den Ene som har telt alle stjernene - som overvåket enhver handling i det romerske keiserdømme, som holder galaksene i sine baner - sitt blick festet på deg. Og Jesus spør: "Er ikke dere mye mer verd for ham?"

På tross av disse herlige ordene fra Kristus, så er det mange kristne som tviler på Guds omsorg for dem i perioder hvor de har det vanskelig.

Jesaja ropte: "Jakob, hvorfor taler du slik? Israel, hvorfor sier du: "Min livsvei er skjult for Herren, min Gud bryr seg ikke om min rett"?" (Jes 40,27). Guds folk har anklaget ham: "Herren har oversett mine behov. Han svarer ikke på mine bønner. Gud ser ut til å ha vendt sine øyne bort fra mine prøvelser."

Jeg tror at dette er ropet til mange sårede kristne av i dag. Vår tjeneste mottar brev fra dyrebare kristne som gjennomgår prøvelser og lidelser som til de grader forbløffer oss. La meg gi deg et inngående eksempel fra en gudfryktig pastor som har gjennomgått en utrolig spissrotgang med prøvelser som ser ut til å være for tunge å bære for noen enhver.

Det begynte for noen få år siden da pastoren skulle legge sitt fem måneder gamle barnebarn ved siden av seg i sengen. Han og hans kone passet gutten for datteren som var på jobb. Gutten var et friskt og sunt barn og var sin bestefars øyensten. Men noen timer senere våknet pastoren og fant sitt barnebarn død av krybbedød.

Pastorens datter - moren til den døde gutten - kunne ikke takle sorgen over å miste sin sønn. Ett år senere prøvde hun å begå selvmord gjennom en overdose med stoff. Hun overlevde forsøket, men med store hjerneskader. Nå må pastoren og hans kone stelle datteren 24 timer i døgnet.

To år senere ble så pastorens yngste sønn anklaget for to drap. Det ene var drapet på en narkolanger som hadde skaffet stoffet til hans søster. Sønnen sitter nå i fengsel i påvente av rettssaken og står i fare for å få en dødsdom.

Mens disse pinefulle prøvelsene tårnet seg opp møtte pastoren sin krisetime. Det skjedde en uke før jul. Mannen var i stor sorg og smerte da han trakk seg tilbake til sitt kontor hvor han gråt utrøstelig mens han klynget seg til et bilde av sin døde dattersønn.

Det er mer å fortelle om denne saken, men jeg ønsker å stanse her for å fokusere på den utrolige smerten denne Guds tjener gjennomlevde.

Prøv å forestille deg denne mannen der han sitter i sin store smerte og gråter i sin prøvelses stund.

Jeg kan ikke forestille meg hva denne pastoren gjennomgikk. Han hadde mistet sitt dyrebare barnebarn, hans datter var hjerneskadet og nå ventet sønnen hans på dødsdommen. All han kunne tenke var: "Herre, denne smerten når meg langt over hodet. Jeg vet ikke hvordan jeg skal fortsette."

Jeg spør deg: Hva tror du Guds øye var rettet mot i den stunden? Var han opptatt på annet hold med å ta seg av en verden som holdt på å gå av hengslene? Var han opptatt med de fryktinngytende begivenhetene som fant sted? Eller tror du det er umulig at Guds øyne var festet på smerten og forvirringen til denne rettferdige mannen? Salmisten gir oss svaret: "Herrens øyne følger de rettferdige, han vender øret til deres rop." (Sal 34,16).

Se for deg et øyeblikk i et tre utenfor denne pastorens kontor. Der er et fuglerede hvor en liten spurv prøver ut sine vinger for å begynne å lære å fly. Når den lille fuglen hopper ut av reiret og faller til jorden, legger Gud merke til det.

Dersom du nå kikket ut av dette vinduet og så dette skje, si meg så: hvorfor tror du da ikke at Gud også har lagt merke til denne kjære, gråtende mannens smerte? Hvorfor kan du ikke tro at Gud var berørt da han følte hans smerte? Hvordan kan du tro at Gud ikke samlet hver eneste av hans tårer på en flaske, og hadde forordnet en måte hans tjener kunne unnsnippe på?

La meg avslutte denne lidende mannens historie.

Pastoren skriver: "Jeg kan i sannhet fortelle deg, at Jesus selv kom inn i mitt kontor den dagen og satte seg foran skrivebordet mitt. På en kjærlig måte lot han meg vite at jeg hadde to valg: Først så kunne jeg gi opp og slutte å kjempe. Dersom jeg gjorde det kunne jeg fortelle alle mine venner om mine vanskeligheter og årsaken til at jeg sluttet, og de ville forstå meg. Jeg kunne fritt gjøre dette valget og Jesus ville forstå og fortsatt elske meg.

"Eller, sa han til meg, jeg kunne manne meg opp og gå ut og møte fremtiden, fordi han var ikke ferdig med meg ennå. Det var mine to og eneste valg. Dette var ikke strenghet fra Herrens side. Det var ganske enkelt de to valgene jeg hadde.

"Jeg valgte å reise meg og fortsette. Før jeg gikk ut la jeg bildet av min dattersønn i skrivebordsskuffen min. Det hadde gått nesten ett år. Mine kamper er ikke over, men jeg vet at hans hånd ligger på meg. Han kom til meg i min smerte og ga meg mot til å fortsette. Og til tross for videre prøvelser fortsetter jeg i styrken av hans Ord."

Kjære dere, den mannen har fått en forståelse av Guds kjærlighet han aldri før i sitt liv har hatt. Han har lagt all smerte, all sorg, alle bekymringer på Jesus - og lagt sitt liv i hans hender i tillit til at Herren har en plan for hans liv.

Jeg er overbevist om at det oftest er kjærlighet vi trenger i våre prøvelser, ikke svar. Svar kan bare komme til kort når en person er overmannet av dype smerter. Det er Faderens omsorg og kjærlighet - og de kjærlige hendene til våre brødre og søstre, som strekkes ut mot oss - som tjener som Guds svar i våre vanskeligste tider. Det er ikke i slike tider vi skal måle vår tro, fordi det kan være at vi ikke har så mye igjen. Men vi kan løfte blikket og se en spurv utenfor vårt vindu og vite at vi er gjenstand for Faderens kjærlighet.

Vi lever i de dager som Jesus advarte om skulle komme.

Kristus beskrev de siste dager som en tid så full av vanskeligheter og frykt at: "Mennesker skal forgå av redsel og gru for det som kommer over jorden ... og folkene skal bli grepet av angst og fortvilelse ... " (Luk 21,25-26).

Hva har Jesus gitt oss for å forberede oss til disse vanskelighetene? Hva var hans motgift mot den frykten som skulle komme?

Han ga oss bildet av vår Far som passer på spurven, av Gud som teller hvert hårstrå på våre hoder. Disse bildene blir enda mer betydningsfulle når vi betrakter den sammenhengen Jesus ga dem i.

Han holder disse illustrasjonene frem for sine tolv disipler da han sendte dem ut for å evangelisere byene og landsbyene i Israel. Han hadde nettopp utrustet dem med makt til å kaste ut demoner og helbrede alle slags sykdommer og plager. Tenk på hvilket spennende øyeblikk det må ha vært for disiplene. De hadde fått makt til å utføre mirakler og undergjerninger! Nettopp da kom disse skremmende advarslene fra deres Mester: "Dere kommer ikke til å ha noen penger i lommen. Og dere vil ikke ha noe hjem, ikke engang et tak å sove under. I stedet vil dere bli kalt vranglærere og djevler. Dere vil bli slått i synagogene, trukket frem for dommere, kastet i fengsel. Dere vil bli hatet og foraktet, forrådt og forfulgt. Dere må flykte fra by til by for å unngå å bli steinet."

Se nå for dere disse mennene der de står med vidåpne øyne og lytter til Jesus. De må ha blitt grepet av frykt. Jeg ser dem for meg der de undres: "Hva slags tjeneste er dette? Er det dette fremtiden vil bringe meg? Dette er den dårligste utsikten for et liv jeg noensinne har hørt."

Men på dette samme stedet sa Jesus også tre ganger til sine kjære venner: "Frykt ikke!" (Matt 10,26, 28, 31). Og så ga han dem motgiften mot all frykt: "Faderens øye hviler alltid på spurven. Hvor mye mer vil det ikke alltid hvile på dere, hans elskede?" (Se 10,29)

Kjære hellige, det er en dyp sannhet vi kan gripe fatt i for de mest opprørte tider. Jesus sier: "Når tvilen flommer inn - når du har nådd enden på din forstand, og du tror at ingen ser hva du går gjennom - her er oppskriften på hvordan du skal finne hvile og visshet."

"Se på de små fuglene utenfor vinduet ditt. Og dra fingrene gjennom håret. Husk så på at jeg sa til deg: disse små skapningene er av uendelig verdi for din Far. Og ditt hår er for å minne deg på at du er av mye større verdi for ham. Hans øye hviler alltid på deg. Og han som ser og hører din minste bevegelse er nær."

Slik er det Faderen bryr seg om oss i vanskelige tider. Han er klar over hver minste detalj i våre liv - vår familie, vårt hus, vår økonomi, vårt ekteskap - og han bryr seg om hver enkelt ting. Vi skal ikke frykte. Han har lovet å lage en vei ut av vanskelighetene.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/1374/>